

„אני בת 19, עקרת בית. נשואה לא מומן. לא עובדת. גרה בשני חדרים עם בעלי. שהוא מנהל חברה ליצוא. משבר? אני חושבת שיש. מפטרים המון אנשים מהעבודה... לא, אני מכירה אנשים שפוטרו — אבל כותבים על זה כל הזמן בעיתונים. רק אתמול הייתי בקולנוע. לפני זה לא ראיתי המון זמן סרט. אולי שבוע וחצי. בדרך כלל אני מבקרת פעמיים בשבוע בקולנוע, ופעם בשבוע אני יוצאת לרקד. מבקרים גם בקונצרטים ובתיאטרון. אני מרגישה במחסור מיוחד. אני קונה גם יותר מאשר נהגתי לקנות בזמן שהקיצוב היה קיים. למשל שוקולד — זה מגרה קצת, אבל זה לא כל כך נורא. אם אומרים שיהיה משבר, אז הם בודאי יודעים.

עכסה וראני: אולי, יכול להיות

„אני בת 46. בעלי חיט. אני גרה עם בעל לי בדירה שכורה. יש לנו ילדים נשואים ונכדים. מעולם לא קניתי בשוק השחור. בשוק לא קניתי היום כמעט כלום, והוצאתי המון כסף. הרבה יותר מהרגיל. בדרך כלל מוציאים בערך 15 ל"י בשבוע על מזונות. עמשינו אנו צריכים כ-20 ל"י, אפילו 22. בילויים? אף פעם לא בילינו הרבה, גם מפני שלא היה בשביל זה כסף, וגם מפני שלא היתה לנו נטיה לזה. לכל היותר אנו הולכים פעם בשבועיים לקולנוע. לראות סרט טוב. לדעתי אי אפשר לקרוא לזה שקורה. בשוק בשם משבר. זוהי עלית מחירים, לא נעימה לקונה, אך טבעית מבחינת המצב הכלכלי.

חוה לכמן: לא, לדעתי לא

מצבו הכספי של בעלי לא איפשר לי את זה. בשוק לא קניתי היום כמעט כלום, והוצאתי המון כסף. הרבה יותר מהרגיל. בדרך כלל מוציאים בערך 15 ל"י בשבוע על מזונות. עמשינו אנו צריכים כ-20 ל"י, אפילו 22. בילויים? אף פעם לא בילינו הרבה, גם מפני שלא היה בשביל זה כסף, וגם מפני שלא היתה לנו נטיה לזה. לכל היותר אנו הולכים פעם בשבועיים לקולנוע. לראות סרט טוב. לדעתי אי אפשר לקרוא לזה שקורה. בשוק בשם משבר. זוהי עלית מחירים, לא נעימה לקונה, אך טבעית מבחינת המצב הכלכלי.

ממתקים: הפיתוי רב מדי

„שימו לב—שוב למכירה בונבוניירות! אומר השלט. אמנם, המחירים אגדתיים. אולם האכיות מצוינות, אחרי שנים של ממתקים גרועים. הילדים חושקים בהם — ולא רק הילדים. הקונים רבים.

נעליים: אין קונים

הזבנים, שהיו רגילים לשרת את הרגליים היפות של הגבירות והפחות יפות של הגברים, היו בין הראשונים שהרגישו כי קרה משהו. החנויות התרוקנו. הפיקוח הורד, אולם הלוקחות לא באו. איש אינו מתלהב להוציא 10 ל"י עבור זוג נעליים (גרועות) או 16 ל"י לזוג נעליים יפות. ישנה תקווה בלב הקהל כי המחירים יוסיפו לרדת. ובכלל, כדאי יותר לתקן נעליים ישנות — מנהג רגיל בעולם. פחות רגיל בישוב הישראלי המסונק. חץ מזה אין חורף, אין גשם — ואין צורך לקנות נעליים חורפיות.

קולנוע: כל הכרטיסים נמכרו!

יה הקרבן הראשון למשבר. אולם ההיפך הוא נכון. בתי הקולנוע עודם מלאים ברוב ההצגות עד אפס מקום, וכל הרוצה בכרטיס לסרט פופולרי, ייטב לעשות אם יעמוד בתור בצהריים. ספטר עוד יכול למכור כרטיס בלירה, ורק לעתים רחוקות יתקשה להיפטר ממנו. בראשית השנה היתה ירידה מסוימת, אולם מאז יציב המצב. אם אמנם הבד מאפשר בריחה מן המציאות, הרי נראה שיש ממה לברוח.